

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπροστά στις εκρήξεις που έρχονται

4.03.16

1. Η 3^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πραγματοποιείται ενώ κυφορούνται γεγονότα που θα αναστατώσουν βαθιά τον καπιταλισμό και τη χώρα. Η παγκόσμια κρίση υπερσυσσώρευσης γιγάντιων κεφαλαίων, όχι μόνον δεν έχει εκτονωθεί, αλλά βρίσκεται πριν από μια νέα, άγνωστης διάστασης έκρηξη. Τα νεοφιλελεύθερης και παλαιάς κοπής μέτρα που ελήφθησαν με διαφορετικό μείγμα σε κάθε χώρα, αποτυγχάνουν το ένα μετά το άλλο. Όλες οι προβλέψεις του ΟΟΣΑ και του ΔΝΤ για μια αναιμική και «άνεργη ανάπτυξη» αναθεωρούνται προς τα κάτω. Έχουμε μπει σε μια νέα εποχή του καπιταλισμού, όπου οι θεμελιώδεις νόμοι του συστήματος της μισθωτής εργασίας υποσκάπτονται σταθερά. Όπου πλάι στη σχετική προστίθεται η *απόλυτη εξαθλίωση* για τα δυο τρίτα των κοινωνιών.

Η δομική συστημική κρίση περιπλέκει το κοινωνικό, το δημοκρατικό, το εθνικό και το διεθνικό ζήτημα σε ένα αξεδιάλυτο κουβάρι. Η περίφημη χρηματιστηριακή παγκοσμιοποίηση πεθαίνει δίνοντας τη θέση της σε θανατηφόρους ανταγωνισμούς όλων εναντίον όλων και μέσα από αυτούς, σε ηπειρωτικά νεο-ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα που αγκιστρώνουν όλες, σχεδόν, τις μικρές χώρες. Η ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση θρυμματίζεται δυναμώνοντας τις φωνές που θέλουν να ξεμπλέξουν με το ελληνικό βαρίδι, μετατρέποντας τη χώρα σε «μαύρη τρύπα» της συνθήκης Σένγκεν, του ευρώ και του χρέους. Η Γαλλική και Τουρκική «Δημοκρατία» φυλακίζουν, η πρώτη συνδικαλιστές της Air France και η δεύτερη ακόμη κι «έγκριτους» αστούς εκδότες.

Κάτω από αυτές τις κρισιακές συνθήκες, η συγκυβέρνηση Τσίπρα - Καμμένου, το εξαμελές μνημονιακό μπλοκ (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, Ένωση Κεντρώων), η ΕΕ και το ΔΝΤ προετοιμάζουν ένα *τέταρτο μνημόνιο* με το καρότο της ελάφρυνσης του χρέους, πολύ πιο βαρύ για το λαό από όλα τα προηγούμενα, για να καλύψουν το δημοσιονομικό κενό των 6-9 δις ευρώ και να αποπληρώνονται πλήρως και εγκαίρως οι δόσεις. Απαιτούν να ψηφιστεί από 180 βουλευτές. Να χτυπηθεί καίρια το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα με λοκ άουτ και δραστικό περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία, επιβάλλοντας μια «νέα δημοκρατία» των τραπεζικών τεθωρακισμένων.

Θα ήταν, όμως, εντελώς μυωπικό και ταυτόχρονα, πολιτικά εγκληματικό, εάν δεν βλέπαμε, ότι αρχίζει να ξεχωρίζει ένας νέος παράγοντας που τείνει να μετατρέψει το κουβάρι των εξελίξεων σε νάρκη έτοιμη να εκραγεί: *ο πόλεμος*.

Η διεθνής καπιταλιστική κρίση μετέτρεψε τον εμφύλιο πόλεμο στη Συρία από τοπικό σε περιφερειακό «πόλεμο δι' αντιπροσώπων» των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, γεννώντας το οξύτατο προσφυγικό ζήτημα που ήρθε για να μείνει. Η κρίση ενισχύει την τάση να μετατραπεί ο «πόλεμος δι' αντιπροσώπων» σε *περιφερειακό πόλεμο απευθείας* μεταξύ μεσαίων ή και ορισμένων μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Χρειάζεται αποφασιστικός αναπροσανατολισμός. Δεν μπορεί να μας αποκοιμίσει η εντελώς ασταθής, ανταγωνιστική συνεργασία ΗΠΑ - Ρωσίας (εμμέσως και Κίνας) στη Συρία. Μόνον ο φόβος ολοκληρωτικής καταστροφής της ύπαρξής τους συγκρατεί τα πολυεθνικά πολυκλαδικά μεγαθήρια και τα κράτη τους από έναν τρίτο παγκόσμιο πυρηνικό και διαστημικό πόλεμο. Όλες οι ενδιάμεσες βαθμίδες καταστροφής είναι πιθανές.

Ο πόλεμος αρχίζει να τραβάει όλα τα άλλα νήματα της εσωτερικής ζωής σε δεκάδες χώρες. Στην Ελλάδα, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, *συνεχίζει και οξύνει* τον κοινωνικό πόλεμο κατά του

«εχθρού λαού» που ξεκίνησαν το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ και οι συνεταίροι τους ΛΑΟΣ και ΔΗΜΑΡ και τον συνδέει με τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο κατά των άλλων λαών, σέρνοντας τη χώρα στην επιθετική στρατηγική συμμαχία με ΗΠΑ - Ισραήλ - Αίγυπτο. Η δε «πρόσκληση» του νατοϊκού στόλου, που υποβλήθηκε σε αυτήν και τον Ερντογάν από τις ΗΠΑ - Γερμανία, για να ελεγχθούν τα περάσματα του ρωσικού στόλου και δευτερευόντως, το προσφυγικό κύμα, έχει και άλλη μια, κρυφή ατζέντα:

Να ελεγχθεί ο απείθαρχος ελληνικός λαός ώστε να πληρώνει κανονικά τις δόσεις στους διεθνείς τοκογλύφους. Να ελεγχθούν οι αντιστάσεις των λαών της Τουρκίας ενάντια σε μια αιμοσταγή άρχουσα τάξη που αντιμετωπίζει το φάσμα του διαμελισμού του κράτους της και για αυτό μετατρέπεται σε άγριο θηρίο. Έρχονται για να προλάβουν εργατικές και λαϊκές ανατροπές στη μια ή την άλλη όχθη του Αιγαίου και κυρίως, τη συνάντησή τους.

2. Από τη σκοπιά των παραπάνω, η ANΤΑΡΣΥΑ καλείται να δει με νέο τρόπο το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό της πρόγραμμα, την επαναστατική κομμουνιστική φυσιογνωμία της και την πρόταση για μετωπική αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου. Καλείται να κοιτάξει με τρυφερότητα αλλά και απαιτητικότητα τον εαυτό της και τον «άλλο» αριστερό, μέσα από το πρίσμα των αναμετρήσεων που ωριμάζουν με ταχύτητα και που μπροστά τους, το 2010 - '12 θα φαντάζει ως αδέξια πρόβα όλων των πρωταγωνιστών της κοινωνικής ταξικής πάλης. Καλείται να προετοιμαστεί και να προετοιμάσει για τις επαναστατικές καταστάσεις που θα αναζητήσουν να ανατρέψουν τη μακρόχρονη «αντεπαναστατική κατάσταση», που επιβλήθηκε μετά το 1989, κρατάει ακόμη και θα αντισταθεί με αυξανόμενη βία.

Οι αγώνες που ξεσπούν στη χώρα μας ξεκινούν από χαμηλότερο σκαλί και «εντός του ευρωμνημονιακού πλαισίου», μετά την οπισθοχώρηση και την προσωρινή ήττα στην προηγούμενη ιστορική φάση, αλλά έχουν ανώτερη αντικαπιταλιστική δυναμική και επαναστατική προοπτική. Αποτελούν προπομπούς του μέλλοντος και όχι οπισθοφυλακές του παρελθόντος.

Η επανάσταση θα γεννηθεί από την ανάγκη και τη δράση εκατομμυρίων με διεθνή αλληλεπίδραση και όχι όπως η Αθηνά από το κεφάλι ενός «κομματικού» Δία. Θα εξελιχθεί με άλματα προς τα μπρος και προς τα πίσω κι όχι με «στάδια», κατακτώντας την επαναστατική κατάσταση, την επαναστατική κρίση και τη «δυσδική εξουσία» για να κατακτήσει «όλη την εξουσία». Θα έρθει με πρωτότυπο τρόπο, «με άλλα ρούχα και άλλο όνομα». Συνεπώς, η αναγκαία επανασύνδεση των σημερινών τακτικών επιδιώξεων με τους στρατηγικούς σκοπούς δεν λύνεται με βιαστικές λεκτικές εξισώσεις αναμεταξύ τους, με ένα πρόγραμμα τακτικής που θα εφαρμοστεί «στο σύνολό του», ίδιο και απαραίλλαχτο μέχρι το επαναστατικό αύριο.

Δεν θα είναι ανθόσπαρτος αυτός ο δρόμος. Ούτε θα ανοίξει διάπλατα με το σακάκι της επαναστατικής ή μετωπικής λογοκοπίας στον ώμο, με οίμωγες για την ήττα ή με ιαχές για το κάθε αγωνιστικό σκίρτημα. Χρειάζεται ψύχραιμη εκτίμηση, διαλεκτική αντίληψη για την ιστορική εξέλιξη, βαθιά μελέτη της εμπειρίας, μαρξιστική επιστημονική μεθοδολογία. Αλλά κυρίως, τόλμη για ριζικές προγραμματικές αλλαγές, για τομές και υπερβάσεις μέσα στην ίδια την ANΤΑΡΣΥΑ και την επαναστατική Αριστερά, μέσα σε όλη την Αριστερά, μέσα στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Μια σχετικά ορθή επαναστατική τακτική και στρατηγική και μια σχετικά ορθή διαλεκτική σύνδεση αναμεταξύ τους, αποτελούν το αναγκαίο προγραμματικό GPS για να πορευθούν οι πρωτοπορίες και το μαζικό κίνημα με σωστό προσανατολισμό στις θυελλώδεις θάλασσες της εποχής μας. Αλλιώς θα ξοκείλουν άδοξα στις πρώτες ξέρες της ταξικής πάλης.

Στη σημερινή ιστορική περίοδο, είναι καθοριστικό να πορευθεί η ANΤΑΡΣΥΑ ενωμένη με τον πολιτικό στόχο και το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου και όχι με το στόχο της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού ή της

εργατικής εξουσίας. Η αντικαπιταλιστική ανατροπή συνδέει, κινείται και επιδιώκει την προσέγγιση της επανάστασης από τις ίδιες τις μάζες και δεν είναι «με άλλα λόγια» η επανάσταση. Αυτή η λογική αποτελεί μια σημαντική συνεισφορά του NAP και του 3^{ου} Συνεδρίου του.

Στη σημερινή ιστορική περίοδο, το υπό συζήτηση και κατάκτηση εργατολαϊκό, αντικαπιταλιστικό μέτωπο είναι το περίφημο «υποκείμενο» που «εφαρμόζει» το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και όχι οποιαδήποτε κυβέρνηση, εξουσία ή κίνημα. Εμπεριέχει ταξικά και αντικαπιταλιστικά ανασυγκροτημένα και το κίνημα και το μέτωπο των πολιτικών δυνάμεων και τον πόλο της πρωτοπορίας, αλλά όχι σε «ενιαίο εργατικό μέτωπο» με τον μνημονιακά μεταλλαγμένο ΣΥΡΙΖΑ και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του αστικού συνδικαλισμού ή με τις δυνάμεις του πολυποικίλου αριστερού ρεφορμισμού «όπως είναι» και «όπως να 'ναι». Σε επαναστατικές συνθήκες θα μετασχηματιστεί σε επαναστατικό μέτωπο και θα διεκδικήσει «όλη την εξουσία» και κυβέρνηση.

3. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δικαιούται από το ρόλο που της αναγνωρίζεται πλέον από φίλους και αντιπάλους και υποχρεούται από τις ιστορικές περιστάσεις της φάσης που διανύουμε, να απευθύνει μετωπικό κάλεσμα κοινής πάλης στις μαχόμενες δυνάμεις του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς. Εφορμώντας με αυτοπεποίθηση από το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό της πρόγραμμα, διδασκόμενη από τις επιτυχίες και τα πρόσφατα λάθη και ταλαντεύσεις της. Ξεπερνώντας τον κομματικό σοβινισμό, τον εκλογικό ή αντι-εκλογικό κρετινισμό και φτηνούς διαχωρισμούς που τη χωρίζουν σε «φίλους» και «εχθρούς» άλλων δυνάμεων.

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να ενώσει ευρύτερες δυνάμεις στο εργατικό και λαϊκό κίνημα με την πρόταση για το αγωνιστικό μέτωπο αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής και το αντίστοιχο πρόγραμμα πάλης που ξεκινά από την υπεράσπιση και διεύρυνση των οικονομικών, κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης, των συμμαχικών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Και ειδικά, από τον αγώνα για ριζική μείωση του χρόνου εργασίας, με αυξήσεις και συλλογικές συμβάσεις στους μισθούς και με χτύπημα της ελαστικής εργασίας, παρά και ενάντια στις κυβερνήσεις, το δημόσιο χρέος, την ΕΕ και το ΔΝΤ. Πρόγραμμα με αντικυβερνητικό, αντιμνημονιακό και αντι-ΕΕ περιεχόμενο για την ταξική ανασυγκρότηση και ηγεμονία του εργατικού κινήματος ενάντια στη γραφειοκρατία του ευρωμνημονιακού αστικοποιημένου συνδικαλισμού, της ήττας και της διαρκούς αποκλιμάκωσης των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων και σωματείων. Με ενωμένες, επιτέλους, τις δυνάμεις μας σε αυτή την κατεύθυνση.

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σε μια διαρκή «πορεία προς το μέτωπο», μπορεί να ενώσει μετασχηματίζοντας ευρύτερες πολιτικές δυνάμεις της μαχόμενης, μισοανατρεπτικής Αριστεράς στον αγώνα για μια εργατολαϊκή, αντικαπιταλιστική ανατροπή της μνημονιακής, αντιδημοκρατικής και πολεμικής επίθεσης του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, με σύγκρουση, ρήξη και έξοδο από την ΕΕ, το ΔΝΤ και το ΝΑΤΟ. «Πορεία προς ένα μέτωπο» με σαφήνεια στην κατεύθυνση, διότι, όπως έγραψε ο Τσε, «οι σημερινές αμφισημίες του προγράμματος οδηγούν στις αυριανές προδοσίες», κάτι που επιβεβαίωσε σκληρά η πείρα του ΣΥΡΙΖΑ. Στην κατεύθυνση αυτή, εκείνο που επιτρέπει και επιβάλλει η σημερινή διάταξη, ο συσχετισμός δυνάμεων και το συμφέρον του μαζικού κινήματος, είναι η κοινή δράση και ο βαθύτερος πολιτικός συντονισμός της μαχόμενης Αριστεράς στο μαζικό κίνημα, σε επιμέρους μέτωπα πάλης και στις κρίσιμες κοινωνικές και πολιτικές αναμετρήσεις που έρχονται.

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να ενώσει ευρύτερες δυνάμεις με επαναστατική κομμουνιστική αναφορά και στόχευση, σε έναν συνεκτικό πόλο συσπείρωσης, συντροφικής αγωνιστικής πάλης, ισότιμου διαλόγου και μαρξιστικής άνθισης, με βάση τη συνολική τακτική και στρατηγική της πρότασης. Για να αναμετρηθούμε ενωμένοι και νικηφόρα με το νεοφιλελεύθερο «τέλος της ιστορίας» μέσα στον καπιταλισμό της βαρβαρότητας. Με τη μεταμοντέρνα «αφήγηση» και «πρόταγμα» της κατακερματισμένης «ταυτότητας» του ατόμου ή της ομάδας. Με τον κυρίαρχο αστικό πολιτισμό του «λαϊκού» πρωινάδικου και του «εστέτ» Μεγάρου. Με την προγραμματική αφασία του αριστερού ρεφορμισμού, «κομμουνιστικού», «λαϊκού» και «αναρχοκινηματικού».

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να παίξει σπουδαίο και πρωταγωνιστικό ρόλο, αρκεί να πάρει στα σοβαρά τον εαυτό της, όπως στα σοβαρά την παίρνουν και οι εχθροί της. Χιλιάδες άνθρωποι τη στηρίζουν κι άλλοι τόσοι και πολύ παραπάνω τη λοξοκοιτούν. Γνωρίζουν καλά τα μεγάλα στραβοπατήματα και τις μικρές μας «αθλιότητες», αλλά παρόλα αυτά ελπίζουν, προσδοκούν και μας πιέζουν να προχωρήσουμε, αλλάζοντας τον εαυτό μας για να αλλάξουν και οι ίδιοι.

Το νέο στρατηγικό και τακτικό κομμουνιστικό πρόγραμμα που θα αποτιμήσει την επαναστατική απόπειρα του 20^{ου} αιώνα και θα απαντήσει στις προκλήσεις του 21^{ου}, απαιτεί ευρυχωρία αντίληψης. **Απαιτεί μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ με ανοιχτά και όχι κλειστά σύνορα στην κυκλοφορία των αντίστοιχων αντικαπιταλιστικών επαναστατικών ιδεών και προσπαθειών.** Απαιτεί την πρωτοπόρα, δημιουργική και μετωπική συνεισφορά των «κομματικών» δυνάμεων που τη συγκροτούν και όχι μια στενή, άχαρη «δουλειά στρατολόγησης» των ενταγμένων στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανένταχτων αγωνιστών, που διασπά και διαλύει το μέτωπο στη δράση, στις λίστες και στη συντροφική ψυχολογία. Που τους πετά στον κάλαθο των αχρήστων αντιπάλων εάν και όταν δεν συμμορφώνονται με την εκάστοτε «κομματική γραμμή».

Η εποχή μας χρειάζεται συνειδητούς αγωνιστές, «παίκτες - προπονητές» και όχι πειθήνια στρατιωτάκια.

Η εποχή μας απαιτεί μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ *μαχόμενο, ενιαίο και δημοκρατικό μέτωπο.* Που θα ενισχύεται και μετασχηματίζεται εργατικά και κομμουνιστικά, όχι για τον εαυτό της, αλλά για να τον υπερβεί προς όφελος των εργαζόμενων μαζών, του κινήματος και της νίκης τους.

Κώστας Μάρκου, ΤΕ Δάφνης-Υμηττού-Αγ. Δημητρίου- Αλίμου, μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

[Tweet](#)
